

ת"פ 5739/05/12 - מדינת ישראל נגד עמוס מילשטיין

בית משפט השלום בנתניה

ת"פ 5739-05-12 מדינת ישראל נ' מילשטיין
בפני כב' השופטת גלית ציגלר

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

עמוס מילשטיין

הנאשם

הכרעת דין

כתב האישום, העדים והראיות

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום מתוקן המייחס לו עבירות של החזקת כלב מסוכן בניגוד להוראות סעיפים 11 (ג) ו-18 (ג) לחוק להסדרת הפיקוח על כלבים, החזקת כלב מסוכן ברשות הרבים בניגוד לתקנה 5 לתקנות להסדרת הפיקוח על כלבים (יבוא והחזקה של כלבים מסוכנים), תשס"ה - 2004, ומעשה פזיזות ורשלנות לפי סעיף 338 (א) (6) לחוק העונשין (שני אירועים) (ראה הודעת המאשימה בנוגע לצמצום העבירות בגין האירוע הראשון, בעמוד 83).

כתב האישום מתאר שני אירועים בהם נשכו שני כלביו של הנאשם עוברי אורח במושב אודים (להלן: "הכלבים"):

האירוע הראשון התרחש ביום 20.8.09, בשעה 8.00 בבוקר, אז נשכו הכלבים את המתלונן רותם כהן, **והאירוע השני** מתייחס ליום 25.3.11, שעה 17.00 לערך, אז יצא הנאשם מביתו עם הכלבים, כשהם אינם קשורים וללא זמם לפיהם, והם הפילו ארצה את המתלונן אפרים מזוז, נשכו אותו ברגלו השמאלית, וגרמו לו פצע והמטומה ברגל (להלן: "רותם" ו"האירוע עם רותם", "אפרים" ו"האירוע עם אפרים").

2. אין מחלוקת כי בבעלות הנאשם שני כלבי רועים מסוג ברניז, המוחזקים על ידו בביתו במושב אודים, אלא שהנאשם כפר בעובדות כתב האישום, טען שלא נכח באירוע עם רותם ואינו יודע מה קרה בו, כשבאירוע עם אפרים כל שארע הוא שאחד הכלבים יצא אחריו מחוץ לבית בעת שזרק אשפה, וקפץ על אפרים מתוך שמחה, מבלי שהפילו או נשך אותו, ובנסיבות אלה אין לייחס לו כל אשמה בגין אותם האירועים.

3. המאשימה תיקנה את כתב האישום, בהוסיפה את המועד המדויק בו אירע האירוע עם רותם, וכן זימנה לעדות את המתלוננים אפרים ורותם, את הרופאות שטיפלו בכל אחד מהם - ד"ר קנבסקי לריסה, ד"ר ז'אנה אולחוב וד"ר רנה זטוצן, ואת חוקרת המשטרה מוריה יכין.

המאשימה הגישה חומר רפואי ואישורי משרד הבריאות בעניין האירועים, תמונות הפציעה של אפרים, הודעות הנאשם במשטרה ומזכר פנימי (ת/1-10/ת).

מטעם ההגנה העידו הנאשם ואשתו, אורלי מילשטיין, וכן חברו דן ג. די. כמו כן, הגיש הנאשם תמונות של מקום האירוע, ודיסק בצירוף תמלילי פגישות שנערכו בעקבות האירוע עם רותם ובנוכחות קב"ט הישוב (נ/1-5/נ).

האירוע עם רותם

4. **רותם** העיד שבזמן האירוע הוא התגורר במושב אודים והחזיק ברשותו כלב זאב לבן. לדבריו, כבר בפעמים הראשונות שפגש בנאשם מטייל עם כלביו כשהם משוחררים, הוא ביקש ממנו לקשור אותם, ואף ציין שגם לפני האירוע המתואר, אחד מהכלבים נשך את אביו (עמוד 19, ראה גם תמלול נ/3).

לדברי רותם, ביום 20.8.09 הוא טייל עם כלבו ושני אחייניו הקטנים ברחוב בו מתגורר הנאשם, כשלפתע הבחין כי שער החניה שבבית הנאשם נפתח ובנאשם נוהג ברכבו, כשמתוך השער הפתוח פרצו הכלבים אל הרחוב, קפצו עליו ועל הכלב שלו, נשכו אותו ביד וגרמו לפריקת כתפו: **"ראיתי את השערים של החניה נפתחים, כאשר הנאשם נוהג ברכב... הייתי משהו כמו 10-15 מטר מהפתח... צעקתי לו מס' פעמים שיעצור את השער... היה פתח בצדדים והכלבים רצו החוצה.... אחד הכלבים קפץ על הכלב שלי, ואחד עלי... התפתחה ביניהם קטטה ובסופו של דבר איך שהוא הצלחנו להדוף את המתקפה הזו, בסופה ייתי עם כתף פרוקה ויד נשוכה"** (עמוד 20).

רותם ציין ששמע בחור צעיר שצעק מבית הנאשם **"למה לא קשרת את הכלבים או למה פתחת"**, והוא עזב את המקום לכיוון ביתו, ואחר כך ובשל מצבו הובהל לבית חולים מאיר, שם טופלה הכתף שנפרקה, ושלושה ימים לאחר מכן פנה למרפאה על מנת לטפל בפצע הנשיכה.

רותם דיווח על האירוע למשרד הבריאות, ובעקבות זאת הגיעו לביתו הנאשם ואשתו, ביקשו לברר עימו מדוע עשה זאת, ובמהלך השיחה ביניהם איים עליו הנאשם: **"אני אראה לך מה זה, אתה תשמע ממני, זה לא יגמר בזה"**, והדבר הוביל אותו להתלונן במשטרה על האירוע ועל איומיו של הנאשם. לדברי רותם, הנאשם ניסה ליישר את ההדורים ביניהם ו**"להשתיק את הסיטואציה"** ואף יזם פגישת פיוס בביתו של קב"ט הישוב, אך רותם סירב להגיע לפגישה זו, ורק אביו נכח בה (עמודים 21-22).

5. **הנאשם** כאמור, הכחיש שנכח באירוע, ולדבריו הוא שהה בתוך הבית יחד עם הכלבים, במרחק של **"עשרות מטרים"** מהחניה, כשברכב הייתה אשתו שראתה את האירוע שהתרחש באזור החניה של הבית.

הנאשם העיד שלא שמע דבר במהלך האירוע: **"לא שמעתי מהומה"**, והגיע לאזור החניה בחצר בשעה שבנו

כבר אחז בכלבים בנפרד מכלבו של רותם, שדימם מפיו, ואילו רותם החזיק את ידו וצעק שפרק את הכתף. הנאשם הוסיף שראה סימני דם על הרצפה, והתעקש על כך שבשום שלב רותם לא ננשך על ידי מי מכלביו (עמוד 43).

6. **אורלי מילשטיין** אשתו של הנאשם (להלן: "**אורלי**"), העידה שהיא התכוונה לצאת עם הרכב ולכן פתחה את שער החניה, כשלפתע שמעה קולות של כאב, היא יצאה מהרכב והבחינה בכלב ובמישהו נמשך אחריו לתוך החניה.

לדבריה, בשלב זה יצאו הכלבים מתוך הבית, רותם בעט באחד מהם ועזב את המקום ללא הכלב וללא הילדים הקטנים שנותרו לעמוד באמצע הכביש, ואילו בנה אייל יצא מהחלון של המרתף הסמוך לחניה, הפריד בין הכלבים שהתקוטטו בשטח החניה ולאחר מכן לקח את הכלב שלו ואת הילדים, והלך אחר רותם כדי לברר מה שלומו. אורלי סיכמה שהאירוע היה מהיר ונמשך כדקה וחצי.

עוד העידה אורלי, שבמהלך האירוע היא לא הבחינה שרותם ננשך על ידי הכלבים, ורק שמעה על כך מאוחר יותר מעובדת במזכירות הישוב, ואז גם קיבלה את ההודעה על הצורך להסגיר את הכלבים. בעקבות זאת, היא ניגשה עם הנאשם לביתו של רותם, התנצלה על מה שאירע וביקשה לדבר איתו, אולם הוא סרב לסלוח להם והטיח בנאשם שהוא זה שנהג ברכב בזמן האירוע ושלא היה לו רישיון נהיגה, ואף איים עליהם "**אני אנקנק אתכם ואתם עוד תשמעו ממני**".

אורלי ציינה שהיא לא התלוננה על איומים אלו במשטרה, אולם היא פנתה לקב"ט היישוב, שארגן פגישה במטרה ליישב את ההדורים בינם לבין רותם, כשבמהלך אותה פגישה דרשו הוריו של רותם לפצות אותו על מה שקרה: "**הם לא אמרו סכום אך בהחלט ציפו לפיצוי כספי. כשאמרנו, עמוס או אני, שאנו לא מפצים פיצוי כספי כי אין על מה, ההורים והדוד של רותם קמו והלכו וזהו**" (עמודים 60, 62-63).

7. אין מחלוקת כי באותו יום התרחש אירוע בו היו מעורבים כלביו של הנאשם וכלבו של רותם, כאשר כלבו של רותם היה קשור ברצועה ואילו כלביו של הנאשם היו משוחררים, והמחלוקת נעוצה בשניים: האחד - היכן התרחש האירוע, האם מחוץ לחצר בית הנאשם בשטח הציבורי, או כטענת הנאשם בתוך החצר שלו, והשני - האם ננשך רותם על ידי כלביו של הנאשם.

לאחר שבחנתי את העדויות והראיות, אני מעדיפה את גרסתו של רותם על פני זו של הנאשם ושל אורלי, כשהתרשמתי שגרסתו של רותם היתה אמינה ואותנטית והוא הציג תמונה מוחשית של האירוע, תיאר את ההתרחשות באופן שוטף ובהיר, ומדבריו ברור כי ראה את הדברים מקרוב ובזמן אמת, נפגע כתוצאה מהתנהגות הכלבים, וניכר היה שהוא חווה אירוע טראומתי שנחרט היטב בזיכרונו.

כך, רותם פירט את הנסיבות המדויקות של האירוע, שהחל בטיול שגרתי עם אחייניו הקטנים וכלבו, הוא תיאר את המרחק מביתו של הנאשם כשהבחין בשער נפתח ובכלבים היוצאים ממנו לכיוונו אל מחוץ לחצר, את גודלו של השער, הימצאותו של הנאשם במקום ואף הכיוון בו היה בעת שזיהה את הנאשם ברכב: "**התרחש משהו כמו 15 מטר מרחק מהבית שלו... דרומית, המרחק הוא בערך באורך של אולם ביהמ"ש. ממרחק כזה מזהים את הבן אדם**". עוד תיאר רותם בפירוט את קריאותיו לנאשם שיעצור את פתיחת השער, את הקטטה

שהתפתחה במקום לאחר שהכלבים התנפלו עליו ועל כלבו, ואת הקושי להפריד ביניהם: "**...בעטתי בכלבים שלו שהיו באזור שלי, ולמשוך את הכלב שלי אחורה... אני בטוח שקפץ עלי כלב ובקפיצה הזו פרקתי את הכתף ונשכתי ביד**" (עמודים 27-28).

רותם תיאר גם את הקריאות ששמע ברקע, מצד בנו של הנאשם, על כך שניתן היה למנוע את יציאת הכלבים, וכאמור הותיר רושם אמין.

8. גרסתו של רותם על כך שהאירוע התרחש מחוץ לביתו של הנאשם תוארה באופן זהה במצר פנימי של המשטרה, שבו תועדה שיחת טלפון שנערכה בין החוקרת מוריה יכין לבין רותם ביום 28.6.10, במסגרת החקירה שנערכה. מוריה רשמה את גרסתו של רותם לפיה האירוע התרחש על המדרכה, בשעה שהלך עם אחייניו וכלבו והבחין בנאשם יוצא עם רכבו מחוץ לחניה, ואז "**יצאו הכלבים והתנפלו עליו, כאשר הם התנפלו עליו יצאו מהבית גם אישתו של החשוד ובנו**". עוד עולה מהמזכר, כי הנאשם "**יצא עם הרכב מהחצר והמעבר היה חסום**", כך שכניסתם של רותם וכלבו לחצר הנאשם כלל לא התאפשרה, בניגוד לדבריהם של הנאשם ואורלי (להלן: "**מוריה**", ת/10).

מוריה נחקרה על תוכן המזכר, ומסרה שהשיחה עם רותם נועדה לברר האם היו עדים נוספים לאירוע ובני כמה היו אחייניו באותה עת, ולמרות שציינה כי אינה זוכרת את נסיבות עריכת המזכר - עצם רישום הדברים ששמעה בשיחה עם רותם במסגרת חקירת נסיבות האירוע, באופן זהה למתואר בעדותו של רותם, מהווה תמיכה לכך שהדברים תוארו תמיד באותה דרך (ראה עמודים 38-41).

9. רותם סיפר על הדברים גם להוריו, ובפגישה שנערכה כשבועיים לאחר האירוע בנוכחות קב"ט הישוב - דוד, הוריו של רותם, הנאשם ואורלי - תיאר אביו של רותם אנדר"י כהן, מה קרה מנקודת מבטו של רותם: "**מה שקרה ביום חמישי במקרה הספציפי... רותם הלך עם שני הנכדים, בשמונה בבוקר... עמוס היה באזור של האוטו של החניה והתחיל לצאת אחורה, רותם לפי דבריו, רותם אומר שזה הוא... רותם המשיך עם הכלבים ועם הילדים... הוא צועק לו תסגור את השערים, צורח לו, רותם כי הוא גם כן מחזיק את הכלב שלו, גם בילדים הקטנים... והכלבים שיוצאים בריצה החוצה, התחילה שם מלחמה, בין הכלבים... תקפו את הכלב ורותם**" (עמוד 44 לעדותו של הנאשם לעניין מועד הפגישה, עמודים 5-7 לנ/3, וראה גם דיסק נ/5).

דברים אלה הם אמנם בבחינת עדות מכלי שני, אולם תמלול הפגישה והשיחה הוגש על ידי הנאשם, שביקש לראות בכך חלק מראיותיו, ויש בהם כדי ללמד בצורה נוספת על גרסתו של רותם.

10. לעומת זאת, מטעם הנאשם לא נמסרה גרסה סדורה, מלאה ועקבית המפרטת את האירוע מתחילתו ועד סופו, כשלדבריו הוא כלל לא נכח במקום, לא נהג ברכב, והגיע לאזור החניה רק לאחר שהקטטה בין הכלבים הסתיימה, ונוצר הרושם שהנאשם ניסה להרחיק עצמו מהמתרחש, להתחמק ממתן פרטים שישפכו אור על הנסיבות, ולהציג את ההתרחשות כשולית וחסרת משמעות.

כך, הנאשם לא הסביר היכן היה בתוך הבית כשהחל האירוע, האם ראה את הכלבים בבית והיכן היו, מתי יצאו

הכלבים, ומדוע יצא בעצמו לחצר אם לא שמע דבר, כשגרסתו היתה לאקונית ומעורפלת, ולא היה לו הסבר הגיוני מדוע רותם טען - וגם הטיח בפניו סמוך לאחר האירוע, כשהגיע לביתו - כי הוא זה שנהג ברכב. כל תשובותיו של הנאשם התמקדו במטרתו של רותם לסחוט ממנו כספים, אלא שאין מחלוקת שרותם לא דרש בעצמו או באופן ישיר כספים מהנאשם או מאורלי, לא הגיש נגדם שום תביעה, למרות חלוף הזמן, ואף לא נכח בפגישות שנערכו באמצעות קב"ט הישוב - אותן יזמו הנאשם ואשתו, ובהן נדרש הפיצוי עבורו.

אציין, כי תמוה בעיניי הכיצד הנאשם שלא ראה ולא שמע דבר, ועל פניו לא יכול היה לתרום הרבה להבנת ההתרחשות, עמד באופן נחרץ על דעתו שכלביו לא נשכו את רותם בשום שלב, וברור כי אין הוא יכול לדעת או להעיד על כך (עמודים 43-44).

הנאשם לא זימן לעדות את הבן אייל, הגם שהוא נכח באירוע לפחות בחלק מהזמן, ואף ליווה את רותם לביתו, כפי שלא הציג כל תיעוד ל"סימני הדם" שלכאורה נותרו על רצפת החניה, באופן שיכול היה לתמוך בדבריו על כך שהאירוע התרחש בחצר.

תחת זאת, זימן הנאשם את חברו דן ג' די, שהעיד על דברים ששמע באותה "פגישת פיוס", ולא זו בלבד שאין כל אינדיקציה לכך שהוא אכן נכח בפגישה (שמו אינו מופיע בדף התמלול תחת פרטי הנוכחים בפגישה), אלא שעדותו גם לא תרמה דבר מה נוסף מעבר לאמור בתמלול הפגישה - שכפי שציינתי מתארת דווקא את גרסתו של רותם (עמודים 19, 44, 49-50).

11. מעבר לצורך, ואף אם אקבל טענת הנאשם כי הוא לא נכח באירוע, והיתה זו אורלי שנהגה ברכב, הרי שגם עדותה לא הייתה מספקת והיו חסרים בה פרטים משמעותיים וחיוניים, שהעדרם מטיל ספק בגרסתה ובהשתלשלות הדברים שתיארה.

כך, אורלי מסרה שישבה בתוך הרכב כשגבה מופנה לכיוון שער, המתינה שהשער יפתח במלואו, והבחינה בנעשה רק כששמעה את צעקותיו של רותם בתוך אזור החניה של הבית. לדבריה, רק בשלב זה יצאו הכלבים מתוך הבית לשטח החניה, והחלה הקטטה בינם לבין כלבו של רותם. אלא שבחקירתה הנגדית היא לא ידעה לומר האם הכלבים היו בבית בעת שיצאה, האם סגרה את פתח הבית, ואם סגרה - כיצד יצאו הכלבים: **"סגרת את הדלת. מה קרה בדיוק - אני לא הייתי למעלה ולא יכולה לומר"**, היא לא ראתה מאיזה פתח יצאו הכלבים: **"אין לי מושג... יש כמה פתחים בבית, אולי יצאו ממקום אחר"**, לא ראתה כיצד התפתחה הקטטה ביניהם ו"מי נשך את מי", והדברים מקשים על מתן אמון בגרסתה, כשניתן להבין שהיא אינה יודעת היכן היו הכלבים כשיצאה מהבית, היא עצמה לא טיפלה בכך ואינה יודעת אם מישהו אחר עשה זאת, באופן שלא היא ולא הנאשם יודעים היכן היו הכלבים בזמן שהשער נפתח.

בהמשך, כשנשאלה אורלי מה הסיבה שכלבו של רותם ימשוך אותו לתוך חצר הבית מבלי שישמע או יראה את הכלבים שלהם שלא היו שם, היא הסבירה שבדרך קבע היו הכלבים נובחים כשעברו במקום כלבים אחרים, ואף הכלב של רותם הכיר את המקום: **"בכל פעם כשרותם עובר עם הכלב שלו, או כלב אחר בשכונה, הם מריחים כנראה, תמיד יש נביחות... הכלב של רותם מכיר היטב את הבית ואת הכלבים, כל פעם יש מפגש של הכלבים בסורגים של החצר: ז"א זה לא דבר חדש"**, וגם בתמלול הפגישה מסרה: **"כשרותם התקרב עם הכלב כנראה הם הרגישו, איך להקת כלבים באה בריצה"** (נ/3, עמוד 65).

על פניו, ההסבר שניתן כמוהו כהשערה בלתי מבוססת, ולטעמי אין כל הגיון שכלבו של רותם ימשוך אותו בפראות רבה לתוך החצר, אם לא היו בה כלבים ולא נשמעו נביחות.

זאת ועוד, אורלי אישרה שלא מנעה מהכלבים להסתובב משוחררים בחצר, גם בזמן פתיחת השער, וכשנשאלה האם הם יכלו לצאת מחוץ לשטח הבית התנגד בא כוחה לשאלה, אולם מששבה ונחקרה על כך היא שללה את האפשרות הזו באופן סתמי ובהחלט לא משכנע:

"ש. הכלבים שלך שהם או מסתובבים בחצר או בתוך הבית

אבל בעלי יכולת... לצאת בריצה מהשער.

ת. יכולים, אבל זה לא המקרה", וזאת בשעה שאין חולק שהשער היה פתוח בזמן האירוע, שפתיחתו ארכה זמן, ושדבר לא חסם את יציאת הכלבים לרחוב כפי שהעידה: **"השער מתחיל להיפתח, ז"א אומרת שמישהו כבר יכול לעבור... כ- 15 ס"מ בנוסף לרוחבו של רכב"** (עמודים 64-67, 70).

גם דבריו של הנאשם כי לאחר האירוע עם רותם הוא החל להקפיד על השערים מלמדים כי היתה הבנה שפתיחת השער עלולה להביא לתוצאה של יציאת הכלבים ללא שליטה: **"לא רק שהקפדתי ככל כפליים שמתי בריחים על השערים, שהכלבים לא מתוך שמחה יקפצו על ידית פתיחת שער ויווצר מצב של פתיחה בלי שליטה"** (עמוד 56).

12. ועוד אוסיף, כי בעדותם של הנאשם ואורלי התעוררו סתירות נוספות בנוגע לפרטי האירוע, והגם שאין אלו סתירות מהותיות היורדות לשורשם של פרטים, יש בהם כדי להוסיף לחולשת גרסתם.

כך, טענתה של אורלי ששמעה את צעקות הכאב של רותם בזמן שדלת הרכב פתוחה: **"הדלת פתוחה לרווחה כי זה אוגוסט"**, סותרת את דברי הנאשם לפיהם היא ישבה ברכב עם דלת סגורה: **"היא שמעה את השכן שהוא צועק מכאב, פתחה את הדלת של רכבה"**, ומלבד הסתירה, לא מובן כיצד מוסר הנאשם גרסה אם הוא כלל לא היה במקום.

סתירה נוספת נוגעת לשאלה מתי הלך רותם לביתו, כשבניגוד לדבריה של אורלי שרותם עזב במהלך הקטטה, הנאשם העיד שהבחין ברותם גם לאחר שיצא מהבית, כשהקטטה כבר באה אל סיומה (עמודים 43-44, 60, 65, וראה גם הודעת הנאשם בת/8, שם חזר על כך שרותם נכח במקום כשיצא מהבית).

כשאלה הם פני הדברים, ומעדותם של הנאשם ושל אורלי עולה כי לא ידעו היכן היו הכלבים בזמן שהשער נפתח, וכשהוברר שהכלבים נהגו להסתובב באופן חופשי בחצר הבית גם בזמן פתיחת השער, הרי שהם יצרו את המצב בו יציאתם של הכלבים לרחוב לא היתה נשלטת, ואני מקבלת את גרסתו של רותם וקובעת כי האירוע התרחש מחוץ לחצר בית הנאשם.

13. גם טענתו של רותם כי הוא ננשך ע"י הכלבים וכי פריקת הכתף התרחשה עקב תקיפתם - אמינה עליי,

כאשר מסקנה זו עולה בקנה אחד עם מסמכים ועדויות שנמסרו בעניין;

במסמך הביקור אצל רופאת המשפחה, ד"ר רנה זטוצין, מיום 23.8.09 (שלושה ימים לאחר האירוע) נרשם שרותם פרק את הכתף תוך כדי שהתנפלו עליו שני כלבים, כשאחד מהם נשך אותו ביד ימין באיזור שורש כף היד, תוך שצוין כי סימני הנשיכה אובחנו, רותם נחבש וקיבל זריקת טטנוס (ת/5).

גם בטופס הדיווח למשרד הבריאות מאותו יום, נרשם שרותם ננשך בידו לאחר ש"2 כלבים התנפלו על הכלב שלו ניסה להפריד וננשך ונפרקה הכתף שלו", כשבפירוט סימני הנשיכה נרשם שרותם נבדק על ידי אילה גרובר ושנמצאו על שורש מפרק כף ידו "3 פצעי נשיכה... עם פגיעה בשלמות העור" (ת/6).

14. **ד"ר רנה זטוצין** זומנה להעיד, ומסרה שבדקה את רותם בעצמה והבחינה בסימני רגישות ונשיכה בשורש כף היד, וגם עיינה במסמך סיכום ביקור במיון בבית חולים "ששם היו סימנים טריים של הנשיכה", והוסיפה ש"אם הוא קיבל טטנוס בבית חולים כנראה שהיה פצע פתוח" (דוח חדר מיון - ת/7).

הסנגור טען שאין כל תיעוד לנשיכה בתעודת חדר המיון, ועל כן עדותה של הרופאה היא תמוהה, ואם הסתמכה על תעודה זו ועל דברים שאינם מופיעים בה, הרי שגרסתה אינה אמינה, והדבר משליך גם על מהימנותו של רותם.

עוד טען הסנגור, כי העובדה שרותם סבל מפריקות כתף קודמות לצד העובדה שבדו"ח חדר המיון נרשם כי מדובר בפריקה חוזרת, מלמדים כי הפגיעה בכתף אינה קשורה בכלבים והיא נגרמה כתוצאה ממעשיו של רותם, שמשך את כלבו או שסובב את כתפו בצורה לא נכונה.

אכן, בדו"ח חדר המיון אין התייחסות לנשיכה ביד, אלא רק תיעוד של הפריקה בכתף ושמדובר בפריקה חוזרת, אלא שמלבד תעודה זו קיימים מסמכים אחרים שנערכו סמוך לאחר האירוע, ושכוללים ממצא פוזיטיבי על כך שאובחנו סימני נשיכת כלב על ידו של רותם.

רותם נחקר על הדברים, והסביר שלא התלונן על הנשיכה בבית חולים ולא טיפל בפגיעה באותו זמן, מאחר שהיא הייתה בעיניו משנית ופחות חמורה ביחס לפריקה, שהותירה אצלו "כאבים איומים": "הנשיכה שהיתה לא הורידה לי את כף היד, לא דיממה יותר מידי, אבל קראתי על הסכנה שבכלבת, מחלה ללא מרפא, למרות הסיכוי הנמוך החלטתי לא לקחת את הסיכון ורציתי שאהיה בפיקוח מתאים... בסופו של דבר הלכתי למרפאה, המרפאה ראתה נשיכה וחבשה", וכן: "כתף פרוקה זה כתף בחוץ, היד משתלשלת החוצה, לא צריך לשאול כדי להבין מה קרה", ומתקבל על הדעת כי בנסיבות אלה, בהן רותם הובהל לבית חולים כשהוא סובל מכאבים וכשכתפו משוחררת, הוא ייחס משמעות פחותה לנשיכה ולא התלונן עליה בפני הצוות הרפואי, ורק בחלוף סוף השבוע - שלושה ימים לאחר הנשיכה, הוא הגיע למרפאה לטיפול בכך (ראה גם עדותה של אורלי בעמוד 62).

רותם העיד על החבישה והזריקה שקיבל לאחר האירוע, והסביר שרק לאחר שנבדק על ידי ד"ר זטוצין, ידו נחבשה והוא קיבל זריקה או שעבר בירור ביחס לצורך בה: **"היא בדקה אותי והפנתה אותי לאחיות, ושם אני חושב שקיבלתי את הזריקה, או שבדקו אם קיבלתי אותה בזמן שיכול להשפיע"**, ומהדברים עולה כי פעולות אלה בוצעו על ידי האחיות במרפאה, ולא באופן ישיר על ידי ד"ר זטוצין (עמודים 20-21, 24, 29).

על פי התרשמותי רותם נבדק על ידי הרופאה, שהבחינה בסימני הנשיכה, ושלחה אותו להמשך טיפול, ואיני סבורה כי היה מצופה מד"ר זטוצין לדעת באיזה שלב רותם נחבש או חוסן על ידי האחיות במרפאה. איני מאמינה שהרופאה המציאה את מה שנרשם בתיעוד, או תיארה דברים שלא ראתה, ולכן אני מקבלת את האמור בתעודה עליה חתמה כראיה ממשית התומכת בכך שרותם ננשך על ידי כלביו של הנאשם.

15. מסתבר שגם הנאשם ידע כבר בסמוך לאירוע כי רותם ננשך, בעת שמסר בהודעתו במשטרה מיום 21.9.09: **"לטענתו הוא נשרט בכף ידו מהכלבים שלי ויש לו שינוי בריקמת העור... הוא טען שכואבת לא(ו) הכתף, לא ראיתי אותו מדמם"**, ודברים דומים עולים גם מתמלול הפגישה שנערכה באמצעות קב"ט הישוב, במהלכה אמר הנאשם שהוא מבין הסבל והכאב שנגרם לרותם עקב האירוע ושנזקיו מכוסים בפוליסת ביטוח (עמוד 2 לת/8, נ/3 בעמודים 19-20).

הנאשם נחקר על הדברים שמסר בהודעתו במשטרה, וטען שאינו זוכר אותם, אך למרות זאת התעקש שרותם לא ננשך על ידי הכלבים. אלא שבהמשך חקירתו שינה מדבריו וטען שרותם **"כנראה קיבל סוג של כוויה או שריטה"**, ואז כשנשאל כיצד הוא בטוח שרותם לא ננשך על ידי הכלבים, שוב שינה מתשובתו והשיב באופן מתחמק: **"... יתכן מאוד ואם כן היו סימני נשיכה כלשהם יכול להיות שהוא ננשך על ידי כלבו עצמו עת ניסה להפריד בקרב בין הכלבים"**, וברור שתשובות אלה, שמסתמכות על השערות ועל מה שלא ראה, אינן משכנעות ונראות כניסיון להדוף את האשמה המיוחסת לו (עמודים 53-54, 45).

גם תשובותיה של אורלי בנושא הנשיכה היו מתחמקות, תחילה העידה כי לא ראתה **"מי נשך את מי"**, ואז שינתה ומסרה: **"רותם לא ננשך, זה כן ראיתי"**, ובסופו של דבר אישרה שכשפגשה את רותם בביתו, ימים בודדים לאחר האירוע, הוא אמר לה שננשך והיא הבחינה שהוא חבוש בידו. גם דבריה באותה פגישה עם קב"ט הישוב קושרים בין הנשיכה של רותם לאירוע: **"אני הייתי לא היו נשיכות, לא משנה אם היו או לא היו... ביקשתי סליחה אני צריכה לדבר עם רותם... הוא (הכוונה לרותם) התחיל להגיד מה, אתם לא באתם אליי, אתם לא יודעים, הכלב נשך אותי, הכלב עשה לי, פגעתם בי"** (עמודים 52, 60-64, 67-70, עמוד 10 לנ/3).

16. בסיכומי של דבר ולאור כל האמור לעיל, אני מקבלת את גרסתו של רותם וקובעת כי האירוע התרחש מחוץ לביתו של הנאשם, לאחר שכלביו יצאו משטח החצר כשהם משוחררים, ואז נשכו את רותם וגרמו לפריקת כתפו.

מעשה פיזיות ורשלנות

17. כתב האישום מייחס לנאשם עבירה על סעיף 338 (א) (6) לחוק העונשין, הקובע כי מי שאינו נוקט אמצעי זהירות מפני סכנה מסתברת הכרוכה בחיה שבהחזקתו, ועושה זאת בדרך נמהרת או רשלנית שיש בה לסכן חיי אדם או

לגרום לו חבלה, דינו מאסר שלוש שנים.

בע"פ 385/89 אמנון אבנת ואח' נ' מדינת ישראל, נדרש ביהמ"ש העליון ליצוק תוכן לסעיף 338(6) שלעיל, וקבע כי מדובר בעבירה התנהגותית, אשר אינה דורשת התקיימותו של "נזק", ודי במעשיו של בעל הכלב ובעצם יצירת הסיכון כדי שתבצע עבירה, כשלתוצאות התנהגות הכלב אין חשיבות. עם זאת נקבע, כי רשלנות כזו שיש בה מימד של חומרה ושל סטיה ממשית מאורח ההתנהגות המקובל, מחייבת שהכף תטה לצד ציבור בעלי הכלבים בכך שתדרש הוכחה לקיומה של רשלנות בדרגה גבוהה מצד בעל הכלב.

לאחר הלכת אבנת נחקק תיקון 39 לחוק העונשין, שהגדיר בסעיף 21 (א) מהי רשלנות: **"אי מודעות לטיב המעשה, לקיום הנסיבות או לאפשרות הגרימה לתוצאות המעשה הנמנים עם פרטי העבירה כשאדם מהישוב יכול היה, בנסיבות הענין, להיות מודע לאותו פרט ובלבד (1) שלענין הפרטים הנותרים היתה לפחות רשלנות כאמור. (2) שאפשרות גרימת התוצאות לא היתה בגדר הסיכון הסביר"**.

בעקבות שינוי זה, הביעו בתי משפט מחוזיים את עמדתם, כי ספק אם הלכת אבנת יכולה להתוות את ההלכה לעניין רמת הרשלנות הנדרשת לפי סעיף 338(6) לחוק העונשין, וכי נראה כי די באמת המידה הרגילה של רשלנות על פי מבחן האדם הסביר (ראו: ע"פ דיין נ' מדינת ישראל וע"פ 70453/05 יעקבסון נ' מדינת ישראל (פורסמו במאגרים)).

עם זאת, חלק מבתי המשפט המחוזיים הוסיפו לדבוק בהלכת אבנת, ובפרט לאחר שהיא אושרה מחדש בבית המשפט העליון (רע"פ 955/07 **שדלז נ' מ"י**, מפי כב' השופט ס' ג'ובראן).

18. במקרה זה, הסיכון נוצר מחמת התנהגות הנאשם, שאלמלא פתח את שער ביתו ואיפשר לכלבים לצאת - האירוע לא היה מתרחש. אילו היו הכלבים קשורים בחצר או סגורים בתוך הבית בעת פתיחת השער - האירוע היה נמנע. אלא שהנאשם שמת מידיהו במכוון וביודעין כל שליטה בכלבים, באופן חסר אחריות ובלתי מתחשב בזולת.

לטעמי, התנהגות הנאשם בפתיחת השער בשעה שהכלבים משוחררים בחצר, עומדת ברמה המחמירה של הרשלנות, ויש בהתנהגות זו משום התעלמות מהתנהגותם הידועה של הכלבים, וחוסר אכפתיות החושף את העוברים בדרך הציבורית לסכנה מצידם, כשלבועלים אין יכולת לשלוט בהם באופן ממשי או לצפות את התנהגותם.

אין לייחס כל חשיבות לטענת הנאשם כי מדובר בכלבים ידידותיים ולא מסוכנים, ודי בכך שבסביבה מרובת גירויים, כאשר השליטה המעשית עליהם אינה אפשרית, נוצר מצב מובהק של סיכון, ואדם סביר יכול להבין ברמת צפיות גבוהה ששער פתוח וגירויים חיצוניים עשויים למשוך את הכלבים אל מחוץ לחצר, כשמעדותה של אורלי עולה בבירור כי הם היו מודעים להתנהגות הפרועה של הכלבים בשעה שמחוץ לחצר עוברים כלבים אחרים (עמוד 62).

ויודגש, שאפילו אם הייתי מקבלת את גרסת הנאשם שהאירוע התרחש בשטח ביתו, הרי שכבעל מקרקעין מוטלת עליו חובה לנהוג בזהירות, לצפות את הסיכון ולנקוט אמצעים שונים למניעת הסיכונים שעלולים להיגרם כתוצאה מהכלבים המשוחררים, לכל אדם שהיה נכנס למקרקעין דרך השער הפתוח.

לאור כל האמור לעיל, אני מרשיעה את הנאשם בעבירה זו, של מעשה פזיזות ורשלנות.

האירוע עם אפרים

19. **אפרים**, תושב הישוב אודים כבן 79 שנים, תיאר בעדותו את האירוע בו התנפלו עליו כלביו של הנאשם, כשהיה במרחק של כ- 40 מטר מביתו: "**ביום שישי בשעה 17:00 יצאתי מהבית לכיוון בית הכנסת, הייתי במרחק אולי 40 מ' מהבית של הנאשם, הוא יצא מהחניה, הוא הראשון והכלבים אחריו, ללא חגורה וללא מחסום, אני ראיתי 2 כלבים, בדיוק ראו אותי, הייתי במרחק, התנפלו עליי והפילו אותי על הרצפה... הרגשתי משהו על הרגל, שינים, לא זוכר מה, הייתי מטושטש על רצפה..."**, ובהמשך תיאר את הכלבים: "**הכלבים היו גדולים בגובה של 80 סמ' בצבע שחור, כפות רגליים לבנות... אני רואה אותם יום יום ומכיר אותם"**, וגם הצביע על מקום יציאתם מהבית בתמונה שהוצגה לו על ידי ב"כ הנאשם (נ/2).

לדברי אפרים, לאחר שהותקף על ידי הכלבים הוא הרגיש מסוחרר ומבולבל, כאשר הנאשם ובתו אף שפכו עליו מים "**הייתי כולי רטוב"** ולאחר מכן ליוו אותו הביתה, שם אשתו צילמה את החבלות שעל גופו: "**יש פה תמונות ורואים בבירור.. זה הכל מהכלבים שתקפו אותי... אני הראיתי את מה שקרה לי ואשתי צילמה את התמונות"**. אפרים ציין שבמהלך האירוע, ובזמן שהיה שכוב על הרצפה, הוא הבחין בשכנו רותם, שעבר במקום יחד עם חמו, והם סייעו לו, וכן הוסיף שפנה לאחר האירוע לקופת חולים והתלונן על הנשיכה, ויומיים לאחר מכן גם נבדק על ידי רופאת המשפחה, והוא פנה למשרד הבריאות ודיווח על האירוע (עמודים 10, 8, 7, 5, 3-ת/1).

20. **הנאשם** אישר שיצא מביתו ביום האירוע עם פח זבל בידו, כשגבו מופנה לכיוון הבית. הוא הבחין באפרים שעבר במקום ובירך אותו לשלום, ובו בזמן יצא אחד הכלבים מהבית "**וקפץ לשחק איתו. לפינוק, כהרגלם"**. לדבריו, אפרים נבהל מהקפיצה, והוא ניסה להרגיעו, הושיב אותו על שפת המדרכה מול ביתו, בשעה שבתו ואשתו הגישו לו כוס מים (עמוד 46).

הנאשם אישר כי הבחין שאפרים נפגע ברגלו, אך לטענתו מדובר בשריטה קטנה ולא בנשיכה, וככל שנגרמה לו חבלה חמורה יותר היא נגרמה עקב רגישות בעור ממנה הוא סובל, כפי שמסרה לו אשתו של אפרים, אותה פגש לאחר כשלווה את אפרים לביתו: "**אשתו אמרה לא קרה שום דבר, יש לו עור רגיש, הוא מכל מכה מקבל כחול, שמה לו קצת יוד"**. עוד הוסיף הנאשם, כי אפרים פנה אליו מספר פעמים לאחר האירוע, וביקש ממנו לפצות אותו על מה שקרה (עמודים 46, 56).

אורלי שלא ראתה את האירוע, העידה שנקראה למקום על ידי הנאשם, שצעק לה להביא כוס מים, והיא ראתה את אפרים יושב על המדרכה חבול ומבוהל. לדבריה, אפרים הציג לרותם ולאדם נוסף את רגלו ואמר

להם: "תראה מה הכלב עשה לי. הוא נעמד, הפשיט את המכנסיים, פתח את החגורה והוריד אותם... אני ראיתי כתם כחול ונדהמתי", והסבירה שהתקשתה להאמין למראה הסימן שנוצר בגופו של אפרים (עמודים 61,69).

21. לאור עדויות אלו, ומשקשר עצמו הנאשם ליציאה של הכלב לשטח הציבורי ולפגיעה שנגרמה לאפרים כתוצאה מכך, הרי שהוכח קיומו של האירוע בו נפגע אפרים כתוצאה מהמגע עם כלביו של הנאשם.

אפרים מסר את גירסתו בצורה קולחת ורצופה, ושאינה משתמעת לשתי פנים, ומדבריו היה ברור כי כלביו של הנאשם תקפו אותו בעת שהלך ברחוב וגרמו לו חבלות של ממש.

אפרים נחקר על גרסתו בצורה מתחכמת ונשאל שאלות רבות בעניין מיקום החבלות, סוגן והיקפן, וגם על נושאים שאינם בידיעתו ובהבנתו, ולמרות זאת ולאורך כל חקירתו, חזר על גרסתו והדגיש כי הותקף על ידי הכלבים, וכי מדובר בכלביו של הנאשם, אותם תיאר ככלבים גדולים ומאסיביים: "**שכל אחד שוקל 40 קג', שניהם התנפלו עלי... בגובה של 80 סמ' בצבע שחור, כפות רגלים לבנות**", וניכר היה כי האירוע היה טראומתי וקשה עבורו, והותיר אותו פצוע, הלום וחבול (עמודים 6-7).

גרסתו של אפרים נתמכה בעדותו של רותם, שאמנם לא ראה את האירוע בזמן התרחשותו, אך הוא הגיע למקום סמוך לאחר מכן, ומדבריו עולה שהוא ראה את אפרים ליד ביתו של הנאשם כשהוא שוכב על המדרכה מבוהל ומבולבל, והוא גם הבחין בפגיעות שנגרמו לו ברגל: "**היו לו שם פגיעות, קצת דימם, היתה פגיעה כלשהי**", והדגיש כי אפרים אמר לו: "**שכלבים באו וקפצו עליו**", ודברים אלה, שנאמרו לרותם באופן ספונטני ומיד לאחר האירוע, מהווים ראיה ממשית המחזקת את גרסתו של אפרים (עמודים 22-23, 30).

עוד יש להוסיף, כי תיאור הכלבים שמסר אפרים, עולה בקנה אחד עם התיאור שמסר רותם בדיווח למשרד הבריאות, על שני כלבים בעלי גוון "**חום שחור ולבן**", כשבטופס הדיווח של אפרים, שנמסר כשבועיים לאחר האירוע, הודגשו מימדיהם של הכלבים: "**2 כלבים גדולים**", ומעבר לכך שהנאשם אישר שאחד הכלבים יצא החוצה, גם שוכנעתי מדבריו של אפרים כי זיהה שכלביו של הנאשם הם שתקפו אותו (ת/4, ת/6).

22. הנאשם, שכאמור קשר עצמו לאירוע, למקום ולזמן ההתרחשות, ניסה להציג את האירוע כמשחק ידידותי בין הכלב לאפרים, שגרם לו לכל היותר "לשריטה קטנה", אלא שבעדותו הרבה לתאר את תגובתו הקשה של אפרים ל"משחק", עד שנאלץ להושיבו ולהרגיעו, והוא אף לא יכול היה להמשיך בדרכו לבית הכנסת אלא חזר לביתו כשהוא מלווה על ידי הנאשם, והדבר מלמד על אירוע שהיה משמעותי ולא זניח, כשדבריו של הנאשם בהמשך: "**לאחר האירוע אני מקפיד יותר לסגור אחרי את השער טרום סגירת הפח**", מוליך למסקנה שגם הוא הבין שהתנהגותו והדרך בה איפשר לכלביו לצאת החוצה - היתה פסולה (נ/3, עמוד 56, ראה גם עדותה של אורלי בעניין בעמוד 61).

סנגורו של הנאשם העלה טענות שונות נגד מהימנות הפגיעות שנגרמו לאפרים בעקבות האירוע, כשלדבריו אפרים לא ננשך על ידי הכלבים והדבר עולה מהחומר הרפואי שהוצג אשר אינו משקף תקיפה של כלב, אין בו אבחנה מפורשת בדבר נשיכה, כשבאחד המסמכים אף נרשמה אבחנה של "INSECT DOG", וחקירתה של

הרופאה בעניין זה, על ידי ב"כ המאשימה, נעשתה אגב הכנה ותדרוך פסול, על מנת להתאים את האבחנה לנשיכה של כלב.

הסנגור הוסיף וטען, כי מחקירתו של אפרים ניכר כי הוא עצמו אינו יודע ממה נגרמה הפגיעה ברגלו, כאשר העובדה שפנה לקבל טיפול רפואי רק בשעה 22:00 ביום האירוע מעידה כי לא מדובר בפגיעה חמורה, ושהוא ניסה להעצים את האירוע שלא כדיון.

הסנגור גם הפנה לתמונות בהן צולמו פגיעותיו של אפרים, וטען כי אין התאמה בין החבלות שנראות על גבי הרגל לבין מצב המכנסיים, שנראים כמוקבים באופן מלאכותי שאינו תואם חורים שנגרמו על ידי ניבים של כלב, ושאמורים להותיר אלמנט קריעה של הבד.

23. לאחר שבחנתי את כל הטענות, אין בידי לקבלן.

ראשית, החומר הרפואי הקשור לאירוע עם אפרים כולל תיאור מדויק וברור של נסיבות התקיפה והנזקים שנגרמו לאפרים בעקבותיה, והאמור בו אינו מותיר ספק כי מדובר בנשיכה של כלב.

כך, במסמך שהוצא במוקד הרפואי אליו פנה אפרים ביום האירוע נרשם: "היום לפני 6 שעות התנפלו 3 כלבים בכפר... מקום פצע נפוח, אדום, TETANUS קיבל לפני חודשיים", כאשר השימוש במילים - התנפלות, פצע המתואר כנפוח ואדום, העובדה שאפרים קיבל בעבר זריקת טטנוס - מלמד כי מדובר באירוע נשיכה של כלב, ותיעוד הדברים שעות בודדות לאחר האירוע מחזק את אופי וסוג הפגיעה (ת/2).

ד"ר ז'אנה אולחוב, שחתומה על המסמך שלעיל, תיארה את נסיבות הגעתו של אפרים למוקד. לדבריה, הוא נראה מפוחד, ובבדיקתו סיפר לה כי ננשך על ידי כלבים: **"הגיע אלי אדם עם תלונות של נשיכת כלב וראיתי את הסימנים על הרגל שלו. כתוב אודם, ראיתי סימן של פצע נפוח ואדום ואני רואה שנתתי לו אוגמנטין שזו אנטיביוטיקה חזקה, שנהוג לתת רק כשיש פצע משמעותי.... אם זה היה ברגלים, אני מניחה שזה פצע משמעותי"**, ותיאור הדברים באופן הזה מחזק את משקלו של המסמך ואת תוכנו האותנטי.

יש לציין, כי ד"ר אולחוב הבהירה שרשמה על גבי המסמך אבחנה שגויה - "INSECT DOG", אולם כוונתה הייתה לנשיכה של כלב "BITE DOG" והדבר נעשה מתוך טעות, ולא מצאתי כי תשובתה ניתנה לאחר תדרוך פסול מצד ב"כ המאשימה, שכן היא נשאלה מה פשר המונח והסבירה את כוונתה ואף את ההליך הרפואי שביצעה, וברור שאם קיימת טעות ברישום - הגורם הנכון והמתאים לתיקון טעות זו היא מי שכתב וערך את המסמך.

ד"ר אולחוב גם הסבירה שאין זו הפעם הראשונה בה טיפלה באדם שננשך על ידי כלב, שבזמן שבדקה את אפרים היא זיהתה שמקור הפגיעה הוא בנשיכה של כלב, וכשנחקרה על תמונות בהן תועדו מכנסיו של אפרים לאחר האירוע הבהירה בהגינותה **"שזה לא עבודה של רופא להתאים חורים של נשיכה במכנסיים למה שרואים על הגוף... אני לא עושה את השיפוט על החורים"**, ואילו לגבי התמונות המתעדות את הפגיעות בגוף מסרה באופן ענייני: **"סימנים המתאימים לנשיכת שני כלבים"** (עמודים 30-35).

בנסיבות אלה, לא מצאתי כי נפל פגם בהערכה הרפואית של ד"ר אולחוב, אני סבורה כי תשובותיה היו כנות וישירות, ברור מהן כי התרשמה באופן ישיר ממצבו של אפרים, ובנסיבות אלה אני מקבלת את האמור בעדותה ובתעודה עליה חתמה.

24. מסמך נוסף שתומך בנשיכתו של אפרים על ידי הכלבים, הוא מסמך הפניה למשרד הבריאות שהוציאה רופאת המשפחה, ד"ר לריסה קניאבסקי, ביום 27.3.11 (יומיים לאחר האירוע), ובו נרשם: "שני כלבים במושב אודים נשחו הנייל באיזור ירך. הנייל מתושטש. נפל על הכביש... באיזור ירך כאבים נפחות... באיזור ירך סימני פגיע המטומה", כשבאבחנה נרשם "DOG BITE" (הטעויות במקור - ג.צ., ת/3).

ד"ר לריסה קניאבסקי העידה כי פגיעותיו של אפרים נגרמו עקב נשיכה של כלב וזאת: **"על סמך תלונות ופגיעה בירך... הרגל היתה מאוד נפוחה ואדומה, כל הירך... ראיתי שיש פגיעה והיה גם מכתב מרופא קודם"**, ובהמשך אישרה כי התמונות של אפרים משקפות את הפגיעה בה הבחינה: **"אני זוכרת שככה זה נראה... זו הייתה פגיעה בעור, די עמוק, עם הפרשה"**, ושכל התמונות מתייחסות לפגיעה מאותו מקור, ועקב תקיפה של בעל חיים (ת/1 ועמודים 12-13, 15).

גם מסמך הדיווח למשרד הבריאות מיום 11.4.11 עולה בקנה אחד עם ממצא של נשיכה, תוך שנרשם **"אופי הפגיעה: שיניים"**, וגם תועדו 13 פצעים באזור הברך, שטחיים ועמוקים, ומסביבם המטומה גדולה, כשתיאור זה תואם לתמונות שהציג אפרים, שם נראית רגלו של אפרים פצועה במספר מקומות, כשברקע "כתם כחול" גדול (ת/4).

מכל המתואר לעיל עולה, שאפרים נחבל באורח ממשי כתוצאה מתקיפתם של הכלבים, שהותירו ברגלו ובאזור הברך והירך פציעות רבות, שחלקן אובחנו כנשיכה.

25. בהקשר זה יש לציין שתי סוגיות שעלו במסגרת העדויות ועוררו סימני שאלה, האחת נוגעת לסוג המכנסים שלבש אפרים באירוע, כשמעדותו של רותם עולה שאפרים לבש **"מכנס שבת ולא ג'ינס"**, ואילו אפרים טען שלבש את מכנסי הג'ינס המתועדים בתמונות. סוגיה שניה נוגעת לפיצוי הכספי שלטענת הנאשם דרש ממנו אפרים, בעוד אפרים הכחיש זאת בתחילה, ורק בהמשך עדותו אישר שרצה **"שישלמו את מה שקרה לי"** (עמודים 6, 30).

אלא שאין בנושאים אלו כדי לפגוע במהימנות גרסתו של אפרים לגבי הפגיעה שנגרמה לו כתוצאה מהמגע עם הכלבים, פגיעה שנראתה על ידי אורלי כבר במקום האירוע, והיא נתמכת גם בשאר הראיות והעדויות, ואין לי ספק שאפרים ננשך ונחבל באופן ממשי באירוע זה, וכי גירסתו משקפת את מה שחווה.

26. כל האמור לעיל מוכיח את התנהגותו הרשלנית של הנאשם, שלמרות שהיה מודע להתנהגותם הבלתי נשלטת של הכלבים ולצורך להקפיד על סגירה ונעילה של שערי הבית, הוא לא נקט באמצעים המתאימים על מנת למנוע את יציאתם לרחוב.

הנאשם גם יכול היה לצפות מראש את הסכנה שביציאת הכלבים לרחוב בשעה שהשער אינו סגור והכלבים משוחררים בשטח הבית, כמו גם את האפשרות הסבירה שיווצר מגע בינם לבין עוברי אורח - בין אם לאור הרגלם לקפוץ על אנשים כפי שתיאר (קפיצות לפינוק... - ראה גם בעמוד 57), בין אם לאור דבריה של אורלי כי **"הכלבים האלה מאוד קשורים לעמוס... כשעמוס יוצא מהבית הם מלווים אותו"**, ובדאי לאור ממדיהם הגדולים - כפי שתיארו רותם ואפרים בעדותם. ברור כי הנאשם התעלם מהסיכון ולא הקפיד לסגור את השער כדי למנוע את יציאת הכלבים, וכתוצאה מכך נפגע אפרים ונגרמו לו חבלות של ממש, ועל כן אני מרשיעה אותו בעבירה של מעשה פזיזות ורשלנות (נ/3).

מכאן יש לבחון את תחולתן של העבירות האחרות המיוחסות לנאשם, המנויות בחוק להסדרת הפיקוח על כלבים, התשס"ג - 2002, והתקנות שהותקנו מכוחו - תקנות להסדרת הפיקוח על כלבים (יבוא והחזקה של כלבים מסוכנים), התשס"ד - 2004 (להלן: **"חוק הפיקוח"**, **"תקנות הפיקוח"**).

העבירות על פי חוק ותקנות הפיקוח

27. חוק הפיקוח קובע חזקת מסוכנות לגבי מספר גזעי כלבים, כאשר סעיף 1 לחוק קובע שלוש חלופות הנופלות בגדר חזקה זו, ובהן כלב השייך לגזע מסוכן שמנוי בתוספת לחוק או כלב שהוא הכלאה של גזע מסוכן, או "כלב שמלאו לו שלושה חודשים ונשך נשיכה שגרמה לחבלה", כשנקבע בפסיקה כי החלופה האחרונה מתייחסת לכלב הוכיח בהתנהגותו שהוא מסוכן לאחר שנשך בעבר (סעיף 1 לחוק הפיקוח; בג"צ 6976/04 עמותת 'תנו לחיות לחיות' נ' שר החקלאות ופיתוח הכפר, בסעיף 5 לפסק הדין).

אמנם אין חולק כי כלביו של הנאשם, מסוג ברניז, אינם כלולים ברשימת גזעי הכלבים המסוכנים שבתוספת לחוק, אולם הם עונים על ההגדרה הקבועה בחלופה השלישית בחוק, שכן הנאשם העיד שבמועד האירוע עם אפרים הכלבים היו בני למעלה מ-4 שנים, וכפי שקבעתי לעיל הוכח כי שנתיים קודם לכן כלביו של הנאשם נשכו אדם אחר, ולפיכך הכלבים עונים על חזקת המסוכנות שבחוק (ראה עדות הנאשם בעמוד 47).

סעיפים 11 (ג) ו-18 (ג) לחוק הפיקוח, יחד עם סעיף 5 לתקנות הפיקוח, קובעים כי ניתן להוציא כלב מסוכן מחוץ לחצרים רק כשהוא קשור ברצועה ושפיו חסום בזמם, וגם בעת שנמצא בתוך החצרים עליו להיות קשור או מוחזק בכלוב (ראה ת"פ 38838-02-12 מדינת ישראל נ' מסלמאני ואח', לעניין ההרשעה בעבירות של החזקת כלב מסוכן בניגוד לחוק ותקנות הפיקוח, בעמוד 30 להכרעת הדין).

מאחר שעבירות אלו הן מסוג העבירות של אחריות קפידה, ומשהונחה התשתית העובדתית לכך שהנאשם החזיק בכלבים מחוץ לבית כשהם אינם קשורים ובלא זמם בפייהם, הרי שהוכח כי הוא ביצע העבירות המיוחסות לו בחיקוקים אלה, ואני מרשיעה אותו בגינן.

ניתנה היום, ח' תשרי תשע"ה , 02 אוקטובר 2014, במעמד הצדדים